

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျော့လျှိုင်းမေ

သံသယအပိုင်းအစများ

အခန်း(၁)

ပုံတူဆွဲနေသော၊ ပန်းချီကားချပ်လေးတစ်ချပ်ပေါ်တွင် စုတ်တံလေး တစ်ချောင်းက ခပ်သွက် သွက် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသည်။ ။

ထိုစုတ်တံကိုကိုင်ထားသော လက်သွယ်သွယ်လျလျရဲ့ ပိုင်ရှင်ကလည်း အလွန်ချောမွေ့ပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ပါ။

မြတ်နိုးပွင့်က ဆွဲနေသော ပန်းချီကားကိုကြည့်ပြီး စိတ်တိုင်းမကျသေး၍ ထပ်မံဖြည့်စွက်ပြီး ခြယ်သနေသည်။ ။ ထိုစဉ်မှာ တံခါးခေါင်းလောင်းသံကြားရ၏။

"ကျွတ်"

အလုပ်ပျက်သွားသည် မို့ စုတ်တစ်ချက်သပ်ပြီး တံခါးဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ။ သူ့စိတ်ထင် သူ့ထက်တစ်နှစ်ငယ်သော မောင်လေးစိုးလွင် ပြန်လာသည် ဟု ထင်သည်။ ။

မကျယ်ဝန်းသော အိမ်လေးမို့ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်လျှောက်လိုက်လျှင်ပင်၊ ဧည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်ပြီး သစ်သားတံခါးဆီသို့ ရောက်သည်။ ။ တံခါးရွက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

"ဟင် မင်းဇင်"

သူထင်မှတ်ထားသလို မောင်လေးစိုးလွင်မဟုတ်ဘဲ စိုးလွင်ရဲ့ အခင်

ရဆုံးသူငယ်ချင်း မင်းဇင် ပါ။

"မောင်လေးရော"

"သူက ခွဲခန်းထဲကို အကူဝင်ပေးနေရတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် စောင့်မနေဘဲ ပြန်လာတာ"

"ဪ"

"မြတ်နိုး အလုပ်ပျက်သွားပြီလား"

"အင်း"

"ဆောရီးနော်"

"ရပါတယ် ကော်ဖီသောက်ဖို့ တစ်ယောက်တည်းပျင်းနေတာ အဖော်ရတာပေါ့"

မင်းဇင်သည် စိုးလွင်နှင့် အတန်းတစ်တန်းတည်းဖြစ်သော်လည်း စိုးလွင်ထက် တစ်နှစ်ကြီး၍ မြတ်နိုးပွင့်နှင့် သက်တူရွယ်တူပါ။

စိုးလွင်နှင့် မင်းဇင်က ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက အတန်းတူ၊ သိပ်ခင်သော သူငယ်ချင်း တွေဖြစ်ပြီး ဆေးကျောင်းကိုပါ အတူတက်ခွင့်ရသည့် အတွက် ပိုပြီးရင်းနှီးခဲ့သည် ။

မင်းဇင်သည် မိသားစုတစ်ယောက်လို မြတ်နိုးပွင့်တို့ အိမ်သို့ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်ခွင့်ရနေ သော သူလည်း ဖြစ်သည် ။

ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို အတူရရှိပြီး၊ အလုပ်သင်ဆရာဝန်ကိုလည်း တစ်ဆေးရုံတည်းအတူ တာဝန်ကျ နေသည် ။ စာတော်ပြီး ထက်မြက်သော မောင်လေးအတွက် မြတ်နိုးပွင့်က အလွန်ဂုဏ်ယူနေသည် ။

"ဘယ်လိုလဲ မောင်လေးက အလုပ်သင်ဘဝနဲ့ အောင်မြင်ရဲ့ လား"

"အောင်မြင်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးတွေက သူတော်လို့ သူ့ကိုအားကိုးပါတယ်၊ ခွဲခန်းမှာ လည်း စိတ်ချလက်ချ ခိုင်းတယ်လေ"

"ဟောက်(စ်)ဆာဂျင်ပြီးလို့ စတင်ရမှ ပဲ မြတ်နိုးလည်း ရင်အေးရမှာ"

"စိုးလွင်အတွက် ပူစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ မြတ်နိုးရယ်"

"မင်းဇင် ခဏထိုင်ဦးနော်၊ မြတ်နိုး ကော်ဖီသွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်"

"ထမင်းစားခန်းကို လိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ ဘာကူညီရဦးမလဲ"

"ရပါတယ်၊ စားဖို့ ပါးစပ်လေးပဲ ပြင်ထားလိုက်"

"အဲဒါက အစကတည်းက ပါပြီးသားလေ"

မင်းဇင်က နောက်ပြောင်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲလိုက်လာသည် ။ သူက ထမင်းစားပွဲမှာ အကျ အနဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ မြတ်နိုးပွင့်က ကော်ဖီဖျော်ပြီး မနက်ကကြော်ထားသော ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီး နှင့် လုပ်ထားသောမုန့်ကို ကျွေးလိုက်သည် ။

မင်းဇင်က စားပွဲပေါ်ရောက်လာသော ထိုမုန့်ပန်းကန်ကိုမြင်ပြီး သွားရည်ယိုသည့် ပုံစံနှင့် ပြော သည် ။

"ဟာ ဘနားနား ပရိုက်တပ်(စ်)ပါလား၊ အဲဒီမုန့်ကို တို့ သိပ်ကြိုက်တာ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မကလည်း ရှင်တို့ နှစ်ယောက် ကြိုက်တတ်မှန်းသိလို့ ကြော်ထားပါတယ်နော်"

မြတ်နိုးပွင့်က ရယ်ဟဟနှင့် နောက်ပြောင်လိုက်သည် ။

"တကယ်ပြောတာ မြတ်နိုးရဲ့ ၊ အဲဒီမုန့်က နင်ပဲကြော်တတ်တာ၊ ပြီး

တော့လည်း စားလို့ ကောင်း တယ်"

"သိပ်ပြီးညွှန်းမနေပါနဲ့ ၊ နင်မြှောက်မပြောလည်း ငါက ကျွေးမှာ ပါ"

"မြှောက်ပြောရမဲ့သူတွေမှ မဟုတ်တာ"

မင်းဇင်က မုန့်တစ်ချပ်ကိုယူပြီး ဖြူဖွေးသောသွားတွေနှင့် နစ်မြှုပ်ကို ဖြတ်လိုက်သည် ။ အားရ ပါးရစားရင်း ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို လက်တစ်ဖက်က လှမ်းယူလိုက်သည် ။

"တကယ်ကောင်းတယ်ဟာ"

"ကောင်းရင် အဲဒါအကုန်စားလို့ ရတယ်"

"စိုးလွင်အတွက်ရော"

"သူ့အတွက် သပ်သပ်ချန်ထားတယ်"

မြတ်နိုးပွင့်က မုန့်တစ်ချပ်ကိုယူပြီးစားလိုက်သည် ။

"မြတ်နိုး နင့်ရဲ့ ပန်းချီအလုပ်က ဘယ်လိုလဲ ဟန်ကျရဲ့ လားဟင်"

"ပုံတူဆွဲတာကိုပဲ ငါကကျွမ်းကျင်တော့ သိပ်ပြီးဟန်မကျလှပါဘူး၊ ငါတို့ စားဝတ်နေရေး ဖူလုံရုံ လောက်ပါပဲ"

"ငါက အလကား လာပြီးစားတော့ စရိတ်တက်တာပေါ့နော်"

မင်းဇင်က အားနာသည့် ပုံစံနှင့် ပြောသည် ။ မြတ်နိုးပွင့်က မင်းဇင်ကို ရင်းနှီးသောပုံစံနှင့် ကြည့် လိုက်ပြီး -

"မင်းဇင်ရယ် နင်နဲ့ ငါကြားမှာ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောစရာလား၊ နင်လည်း စားသောက်စရာတွေ ကြုံရင် ကြုံသလို ဝယ်လာတာပဲ မဟုတ်လား"

မြတ်နိုးပွင့်က မကျေနပ်သည့် ဟန်လေးနှင့် ပြောလိုက်တော့ မင်းဇင် ကရယ်သည်။ ။

"မြတ်နိုးရယ် နင်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်က တကယ်ခင်ဖို့ ကောင်းတာ၊ မောင်နှမ မရှိတဲ့ ငါ့အတွက် နင်တို့ နှစ်ယောက်က မိသားစုပါပဲ"

"ကဲ ပြောလည်း ပြော စားလည်း စား"

"စားပြီးရင် နင့်ကိုကူပြီး ပန်းကန်ဆေးပေးမယ်လေ"

"မလိုပါဘူး ရပါတယ်"

မင်းဇင်က စားသောက်ပြီး ကူညီဆေးကြောပေးမည်ဆိုသည် ကို မြတ်နိုးပွင့်က လက်မခံပါ။

"ပန်းကန်မဆေးပါနဲ့ ဆို မင်းဇင်ရာ"

"စားပွဲတော့ ကူသိမ်းပေးပါရစေ"

"တော်တော်အရစ်ရှည်တဲ့ ဂျပန်မူလီရယ်"

မြတ်နိုးပွင့်က မင်းဇင်ကို ရယ်မောပြီး မခံချင်အောင် နောက်ပြောင်လိုက်သည်။ ။ မင်းဇင်က ရေဆေးကန်ဆီသို့ ပန်းကန်များကို သွားထားလိုက်သည်။ ။

"ငါပြန်မယ် မြတ်နိုး"

"စိုးလွင်ကို မစောင့်တော့ဘူးလား"

"သူက တော်တော်နဲ့ လာမှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဟင် ခွဲခန်းက အဲဒီလောက်တောင် ကြာမှာ လား"

"ခွဲခန်းကပြီးရင် အိမ်ပြန်ဦးမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ"

"အိမ်မပြန်ရအောင် သူက ဘယ်သွားမှာ မို့လို့ လဲ"

"သွားချင်ရာ သွားမှာ ပေါ့၊ ယောက်ျားလေးပဲဟာ"

မင်းဇင်ရဲ့ မျက်နှာကို မြတ်နိုးပွင့်က သေသေချာချာစူးစိုက်ကြည့်သည်။ ။ မင်းဇင်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်ဝယ် မလုံမလဲဖြစ်နေမှုတစ်ခု ပေါ်လွင်နေသည် ဆိုတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

မင်းဇင်တစ်ခုခု သူ့ကိုထိမ်ချန်နေသည် ဆိုတာကို သဘောပေါက်သွားသည်။ ။ စိုးလွင်သည် သူမသိအောင် တစ်ခုခုလုပ်နေသည် ဆိုတာကို သဘောပေါက်သွားသည်။ ။ မင်းဇင်ကို အစ်အောက်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ။

"ငါပြန်တော့မယ်"

"နေဦး မပြန်နဲ့ ဦး"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"နင့်ကို မေးစရာရှိတယ်"

"ဘာလဲ"

"ငါ့ကို မှန်မှန်ဖြေရမယ်နော်"

"ဘာကိုဖြေရမှာ လဲ မြတ်နိုးရယ်"

"စိုးလွင် ငါမသိအောင် ဘာတွေလုပ်နေလဲ"

"ဘာမှ မလုပ်ဘူး"

"မညာနဲ့ ငါသိတယ်၊ နင်ဘယ်တုန်းက ငါ့ကိုညာလို့ ရလို့ လဲ အမှန်ဖြေစမ်းပါဟာ"

"ငါမပြောချင်ဘူး"

"ပြောစမ်းပါ၊ စိုးလွင် ဘာမဟုတ်တာတွေ လုပ်နေပြီလဲ၊ ငါ အရမ်းစိတ်ပူနေပြီ"

မင်းဇင်က မြတ်နိုးပွင့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ထက် တစ်နှစ်သာငယ်သော မောင်ကို မြတ်နိုးပွင့် သိပ်ချစ်သလို၊ သိပ်ပြီး စိုးရိမ်တတ်သည်ကိုလည်း သိနေသောကြောင့် အမှန်တရားကို ပြောပြလိုက်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။

"အ၊အကြီးလို လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ပြောစမ်းပါ၊ မင်းဇင်ရယ်"

"သိပ်ပြီးစိတ်ပူမနေနဲ့ ၊ တခြား မဟုတ်ဘူး ၊ စိုးလွင်မှာ ရည်းစားရနေပြီ"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ ငါလည်း မသိလိုက်ပါလား"

"အစ်မသိအောင် မောင်က ရည်းစားထားမလားဟ၊ နင်မသိတာ ဘာဆန်းလဲ"

"အေး ဟုတ်ပါပြီ ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ ဆရာဝန်ပဲလား"

"နေစမ်းပါဦး မြတ်နိုးရယ်၊ နင့်မေးခွန်းတွေက များ လိုက်တာ၊ တစ်ခုချင်း ငါဖြေပါ့မယ်"

"ဖြေ မြန်မြန်ဖြေ"

မြတ်နိုးပွင့် ခပ်လောလောပင် မေးလိုက်သည်။

"ကောင်မလေးက ခိုင်ခိုင်ကျော်၊ သူဌေးကြီးဦးမျိုးကျော်ရဲ့ သမီးရိုးရိုးသိပ္ပံဘွဲ့ရပြီးသား"

"ဟို သိပ်ချမ်းသာပြီး သမီးတစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ ဦးမျိုးကျော်လား

"

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့"

"ခက်တာပဲ အလုပ်အကိုင်ဖြင့် မကောင်းသေးဘဲ၊ ရည်းစားထားရတယ်လို့ ဟယ်"

"ရည်းစားထားတာပဲ၊ မိန်းမယူသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲဟယ်၊ သိပ်ပြီး ပူမနေပါနဲ့ "

"ငါ့ရင်တွေပူတာ အမှန်ပဲ"

"မပြောတော့လည်း အပြစ်၊ ပြောတော့လည်း နင်က အဲဒီလိုစိတ်ပူတော့ ငါစိတ်ညစ်တယ်၊ နောက်ဆို ဘာမှ မပြောတော့ဘူး"

မင်းဇင်က ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် မြတ်နိုးပွင့်က
ပျာပျာသလဲတောင်းပန်သည် ။ မင်းဇင်မပြော လျှင် စိုးလွင်ရဲ့
အကြောင်းကို ဘာမှ မသိနိုင်သည် မို့ မင်းဇင်စိတ်ပျက်အောင်လုပ်၍
မဖြစ်ပါ။

"အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ ဟယ် စိုးလွင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကိုပြောပြပါနော်"

"ဒါဆို နင်လည်း လွှတ်ပြီး စိတ်မပူနဲ့ "

"အင်းပါ"

"ငါပြန်မယ် စိုးလွင်လည်း ဆူမနေနဲ့ ဦးနော်"

"အင်းပါ"

မင်းဇင်ပြန်သွားသည် ။ မြတ်နိုးပွင့်က ရင်ထဲမှာ ပူလောင်စိတ်နှင့်
တင်းကျပ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ စိုးလွင်ပြန်မလာမချင်း သူစိတ်မောစွာ

စောင့်မျှော်နေသည်။ ။

အခန်း(၂)

မြတ်နိုးပွင့်သည် စိုးလွင်ထက် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်သာကြီးသည် ။ မိဘများ သေဆုံးသွားပြီးသည့် နောက်မှာ မိဘတွေက အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတစ်လုံးကလွဲပြီး သူတို့ မောင်နှမအတွက် ငွေကြေး ဘာမျှ မထားခဲ့နိုင်ပါ။

တစ်နှစ်တည်းမှာ ပဲ အဖေကအလျင်ဆုံးပြီး အမေက လေးငါးလလောက်တွင် တစ်ခါဆုံးပြန် သည် ။ အဖေက ဦးနှောက်ကြောပြတ်ကာ ဆုံးသလို မိခင်ကလည်း နှလုံးရောဂါနှင့် သေဆုံးသည် ။

ပန်းချီသင်တန်းကျောင်းပြီးခါစမှာ အမေက ဆုံးပြန်တော့ မြတ်နိုးပွင့်ရဲ့ ပခုံးပေါ်သို့ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးရော၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေရော၊ မောင်ငယ်စိုးလွင်ကို ကြည့်ရှုထိန်းသိမ်းရေးရော အားလုံးစုပြုံပြီး ကျရောက်လာသည် ။

ဆေးကျောင်းတက်နေပြီဖြစ်သော မောင်ငယ်ရဲ့ ပညာရေးအတွက် ငွေကြေးက လိုလာသည် ။ မြတ်နိုးပွင့်ရဲ့ ပန်းချီလုပ်ငန်းကလည်း ဝင်ငွေမယ်မယ်ရရ မရှိသေး၍ စိုးလွင်ရဲ့ ကျောင်းစရိတ်အတွက် မြတ်နိုးပွင့်က ပူပန်ခဲ့ရသည် ။

နောက်ဆုံး ကြံရာမရဘဲ တစ်ခုတည်းသောအမွေဖြစ်သည့် အိမ်ကြီးကိုရောင်းချလိုက်သည် ။ အတော်အသင့်အိမ်လေးတစ်လုံးပြန်ဝယ်ပြီး

ကျန်ငွေကို ဘဏ်မှာ အပ်ထားလိုက်သည်။ ။

လစဉ်ကျောင်းစရိတ်နှင့် အိမ်စရိတ်ကို ထုတ်သုံးသည်။ ။ ဘဏ်မှာ ထားသောငွေမှာ စိုးလွင်ဘွဲ့ရ သည် အထိ လောက်သာလုံလောက်သော ငွေဖြစ်သည်။ ။

မြတ်နိုးပွင့်၏ စားဝတ်နေရေးဖူလုံစေရန်၊ ပန်းချီပညာဖြင့် အသက်မွေးသည်။ ။ အောင်မြင်မှု နည်း၍ ဝင်ငွေကလည်း သိပ်ကိုနည်းသည်။ ။

ပုံတူဆွဲခြင်းအား ကျွမ်းကျင်သော မြတ်နိုးပွင့်အတွက် အလုပ်အပ်သည် က နည်းပါးလှသည်။ ။ တစ်လမှာ တစ်ကား၊ တစ်နှစ်လောက်သာဆွဲရင်း အိမ်စရိတ်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းလောက်ကိုသာ ဖြည့်ဆည်း ပေးနိုင်သည်။ ။

ယခုလို စိုးလွင်က ချစ်သူထားသည် ဆိုတာကို ကြားလိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်သွားသည်။ ။ စိုးလွင်ဆရာဝန်ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ရလျှင် မိမိရဲ့ စီးပွားရေးကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီမည်ဟု သူမျှော်လင့်ပါသည်။ ။

"ဒီအတိုင်းဆိုရင် ငါ အမောပြေပျံ့မလား"

"ရည်းစားထားတာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အစပျိုးတာပဲ၊ သူအိမ်ထောင်ပြုရင် ငါ့မှာ တာဝန်တွေ ပိုပိ လာပြီ"

မြတ်နိုးပွင့်က မွန်းကျပ်စွာ အတွေးယဉ်ကြောထဲမှာ မျောနေသည်။ ။ ဆွဲလက်စပန်းချီကားချပ်ကို ပင် ဆွဲချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။ ။

တစ်ယောက်တည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြီး ငူငူငေါင်ငေါင်နှင့် ထိုင်နေသည်။ ။ အချိန်တွေ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ ကုန်ဆုံးသွားသည် ကို မသိပါ။ ။ တံခါးခေါက်သံကြားမှ အသံတရားတွေ ဝင်လာသည်။ ။ တံခါးဆီသို့ ခပ်

လေးလေးပင် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ တံခါးဝမှာ စိုးလွင်ပါ။ အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာ ရယ်ပြီးနေသော သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မြတ်နိုးပွင့်က ပင့်သက်တစ်ခုချလိုက်သည်။ ။ စိုးလွင်ကို ဘယ်ကစပြီး ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိပါ။

"မမနိုး ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"မျက်နှာကြီးက အိုလို့၊ နေမကောင်းဘူးလား"

အိမ်ထဲသို့ဝင်လာရင်းနှင့် စိုးလွင်က မေးသည်။ ။ စိုးလွင်ရဲ့ မျက်နှာက ပျော်ရွှင်အူမြူးနေပုံရသည်။ ။

"ကောင်းပါတယ်၊ ဒီအချိန်အထိ ဘယ်သွားနေတာလဲ"

မင်းဇင်ထံမှ ခိုင်ခိုင်ကျော်နဲ့ အကြောင်းကို သိထားသော်လည်း မသိဟန်ဆောင်ပြီး မေးလိုက် သည်။ ။

"ရည်းစားနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တာလေ"

"ဘာ ရည်းစားနဲ့ ဟုတ်လား"

မြတ်နိုးပွင့်က စိုးလွင် သည် လိုကြီးမြောင်ဖွင့်ပြောလိမ့်မည်ဟု မထင်ဘဲ အံ့သြသွားသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်လေ နောက်များ မကြာမီမှာ ပဲ မမနိုးရဲ့ ယောက်မတော်လေးဖြစ်မဲ့ ခိုင်ခိုင်ကျော် နဲ့ လေ"

"ခိုင်ခိုင်ကျော်ဆိုတာက"

မြတ်နိုးပွင့်က မသိဟန်ဆောင်ပြီးထပ်မေးသည်။ ။

"သူဌေးကြီးဦးမျိုးကျော်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး ဘွဲ့ရပြီး သား"

"မောင်လေးရယ် ရည်းစားထားပြီဆိုတော့ လက်ထပ်တော့မှာ ပေါ့ နော်"

"အင်းလေ တစ်နေ့တော့ လက်ထပ်မှာ ပေါ့"

"အဲဒီတစ်နေ့ဆိုတာ နှစ်တွေကြာပြီးမှ ပေါ့နော်"

"မပြောတတ်ဘူး မမနိုး"

"လောလောဆယ် မမနိုးတို့ အခြေအနေနဲ့ မောင်လေး လက်ထပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ"

မြတ်နိုးပွင့်က စိုးရိမ်ပူပန်သည့် မျက်နှာနှင့် ပြောသည် ကိုကြည့်ပြီး စိုးလွင်က ချွေးသိပ်လိုက် သည် ။

"ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်းလက်ထပ်သေးပါဘူး မမနိုးရယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်ပြီး မစိုးရိမ် ပါနဲ့ နော်"

"ခိုင်ခိုင်ကျော်က သူဌေးသမီးဆိုတော့ မမနိုးတို့ အခြေအနေနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်"

"ခိုင်က သူဌေးသမီးဖြစ်ပေမဲ့ မာနမရှိဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တာ မမနိုးရယ်၊ အဲဒီအတွက် ဘာမှ မပူနဲ့ "

မြတ်နိုးပွင့်က ပင့်သက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည် ။ စိုးလွင်က တွေးပြီး သိပ်ကိုပူပင်နေသည် ဆိုတာ ကို သိလိုက်သည် ။ မြတ်နိုးပွင့်ရဲ့ ပခုံးကို ဖက်လိုက်သည် ။

"မမနိုးက ခိုင်ကို မမြင်သေးလို့ ပါ၊ သိပ်ပြီး သဘောကောင်းတဲ့ ခိုင်

ကိုမြင်ရင် မမနိုး ချစ်သွား မှာ ပါ"

"ခိုင်က ဟုတ်ပါပြီ၊ သူ့အဖေက သိပ်ချမ်းသာတာဆို မောင်လေးနဲ့ သဘောတူပျံ့မလားဟင်"

"အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခိုင်က သူ့အဖေ သဘောတူတူ မတူတူ ကျွန်တော့်ကိုပဲ လက်ထပ်မှာ ပါ"

"အင်းလေ ဒါဆိုပြီးရောပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ဖို့ တော့ မလောနဲ့ နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမနိုးရယ်"

"ထမင်းစားတော့မလား၊ ဟင်းနွေးပေးမယ်"

"မစားတော့ဘူး မမနိုး၊ ခိုင်နဲ့ အပြင်မှာ စားခဲ့ပြီးပြီ"

မြတ်နိုးပွင့်က အိမ်ရှေ့တံခါးကိုပိတ်လိုက်သည် ။ စိုးလွင်က သူ့အခန်းကိုဝင်သွားသည် ။ စိတ်ထဲ မှာ လေးလံပြီး ဘာကိုမျှ လုပ်ချင်စိတ်မရှိတော့။ သူ့အခန်းကို ဝင်လိုက်သည် ။

အိပ်ရာထဲရောက်ပြီး အတွေးတွေဖြင့် ချာချာလည်နေသည် ။ စိုးလွင်နဲ့ သူတို့ ရဲ့ ရှေ့ရေးကို တွေးပြီး ရင်လေးမိသည် မှာ အမှန်ပါ။

စိုးလွင် သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူရပ်နိုင်ပြီဆိုလျှင် သူ့ဘဝအတွက် လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်တော့ မည် ဖြစ်သည် ။ စိုးလွင်ကို အလုပ်အကိုင် အခြေတကျဖြစ်ပြီး ဝင်ငွေကောင်းမှ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်စေချင်သည် ။

"ခိုင်ခိုင်ကျော်နဲ့ မောင်လေးတို့ အိမ်ထောင်ရေးကို လေးလေးနက်နက် တွေးပြီး စီမံကိန်းချပြီးမှ လက်ထပ်ကြရင် ကောင်းမယ်"

တာဝန်တွေဖိစီးနေသော မြတ်နိုးပွင့်ကတော့ အချစ်ရေးကို လုံးဝမစဉ်းစားနိုင်သေးပါ။ အတွေးလွန်ပြီး မြတ်နိုးပွင့် သန်းခေါင်ကျော်မှ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ။

ညဉ့်နက်ပေမဲ့ မနက်ကို နေမြင့်အောင်အိပ်၍ မဖြစ်ပါ။ စိုးလွင် ဆေးရုံသို့မသွားမီ စားသောက် သွားရန် ပြင်ဆင်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ။

စိုးလွင်က အိပ်ရာနိုး၊ ရေမိုးချိုးပြီး ထမင်းစားခန်းမှာ အတူစားသောက်စဉ် စိုးလွင်က ခိုင်ခိုင် ကျော်အကြောင်းကို စကားစလာပြန်သည်။ ။

"မမနိုးနဲ့ တွေ့ရအောင် မနက်ဖြန်ကျရင် ခိုင့်ကိုခေါ်ထားတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်အား တယ်လေ"

"ခေါ်ထားပြီးပြီလား"

"အင်း"

"ဒီအိမ်ကိုခေါ်လာလို့ ကောင်းပါ့မလားကွယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မမနိုးရဲ့ "

"သူက သိပ်ချမ်းသာတော့ မမတို့ အိမ်ကိုမြင်ပြီး အထင်သေးပါဦးမယ်ကွယ်"

"ဒီအိမ်က ကောင်းသားပဲ၊ ဘာအထင်သေးစရာရှိလို့ လဲ မမနိုးရယ်၊ ပြီးတော့ ခိုင့်မှာ အဲလိုအဆင့်အတန်းခွဲတဲ့ စိတ် မရှိပါဘူးလေ၊ အဲလိုစိတ်ရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ"

"အင်းလေး ဒါဆို ကောင်းပါလေ့"

"မမနိုးက ခိုင့်ကို မမှတ်မိဘူးလား"

"မြင်မှ မမြင်ဖူးတာ"

"တစ်ခါတုန်းက ဘုရားကိုးဆူပွဲတစ်ခုမှာ ဦးမျိုးကျော်နဲ့ မမနိုးဆုံဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပါတယ်လေ"

"အင်း မိတ်ဆက်ပေးလို့ ဦးမျိုးကျော်ကို သိခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနေ့က ခိုင်ခိုင်ကျော်ကို မတွေ့ခဲ့ရဘူး"

"ဟုတ်သားပဲ အဲဒီတုန်းက ခိုင်မလာဘူး၊ အပြန်မှာ ဦးမျိုးကျော်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ကိုနိုင်မိုးသွင်ရဲ့ ကားနဲ့ ပြန်လာတာရော မှတ်မိသေးလား"

"မှတ်မိတာပေါ့ သူ့ရဲ့ ကားမျိုး တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် စီးဖူးတာပဲ မှတ်မိတာပေါ့"

မြတ်နိုးပွင့်က နောက်ဆုံးပေါ်မာစီဒီးအဖြူကြီးကို မှတ်မိသလို၊ ကားပိုင်ရှင်နိုင်မိုးသွင်ရဲ့ ခန့်ညားယောက်ျားဝီသသောရုပ်ကိုပါ ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။ ။ ခန့်ချောကြီးနှင့် ထည်ဝါသော နိုင်မိုးသွင် ရဲ့ ရူပါကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ခုန်မြည်သွားသည့် အဖြစ်ကို ပြန်၍ သတိရလိုက်သည်။ ။

"ကိုနိုင်မိုးသွင်နဲ့ ဦးမျိုးကျော်က အတော့်ကိုရင်းနှီးတယ်၊ သူတို့ က ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ရင်းနှီး ခင်မင်ခဲ့ကြတာလေ"

"ဟုတ်မှာ ပေါ့ အဆင့်အတန်းတူတဲ့ သူဌေးတွေအချင်းချင်းကိုး"

"ခိုင့်ကို သူ့အဖေက နိုင်မိုးသွင်နဲ့ သဘောတူထားတယ်ပြောတယ်"

"ဟင် ဟုတ်လား"

ဘာကြောင့် မှန်းမသိ၊ မြတ်နိုးပွင့်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကျင်ရှုချစ်စားလိုက်ရသည်။ ။ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ နိုင်မိုးသွင်ကို နှမြောတသစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

"ခိုင်ခိုင်ကျော်အဖေက သူ့သမီးကို မောင်လေးနဲ့ သဘောတူနိုင်ပါ့မ

လားကွယ်"

"မပြောတတ်ဘူး ကျွန်တော်နဲ့ ခိုင်ကိစ္စကို သူ့အဖေ မသိသေးဘူး"

"မင်းတို့ ကိစ္စက လွယ်ပျံ့မလား"

"ကျွန်တော့်ဘက်မှာ ခိုင်ရှိနေတဲ့ အတွက် အရာရာကို ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရဲတယ်"

"လက်မထပ်နိုင်သေးခင် စပ်ကြားမှာ တော့ သူ့အဖေမသိအောင် သိုသိုသိပ်သိပ် နေပြပေါ့ ကွယ်"

"အဲဒီအတွက် စိတ်ချပါ မမနိုး၊ ကျွန်တော်ဟာ မမနိုးမျှော်လင့်ထားသလို ရည်မှန်းချက်ကြီးတဲ့ သူပါ။ အဲဒါကိုတော့ ပထမဦးဆုံး ဦးစားပေးမှာ ပါ"

"အေးပါကွယ်"

စိုးလွင်က ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် မြတ်နိုးပွင့်က အနည်းငယ်စိတ်အေးသွားသည်။ ။

"ဟာ အချိန်က မနည်းတော့ဘူး"

လက်ကနာရီငုံကြည့်ပြီး စိုးလွင်ကပြောကာ စားပွဲမှ ထလိုက်သည်။ ။

"နောက်ကျတော့မယ် ကျွန်တော်သွားပြီ"

"မင်းဇင် မလာဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

ကိုယ်ပိုင်ကားရှိသော မင်းဇင်က အမြဲလိုလို စိုးလွင်ကို လာခေါ်တတ်သဖြင့် မြတ်နိုးပွင့်က မေးလိုက်သည်။ ။

"အလုပ်ချိန်ချင်းက တူတဲ့ အခါကျမှ တူတာ မမနိုးရဲ့ "

"အင်းလေ ဟုတ်တာပေါ့"

"မနက်ဖြန် အိမ်ကိုလာခဲ့ဖို့ မမနိုးကခေါ်တယ်လို့ ခိုင့်ကို ပြောလိုက်မယ်နော်၊ ညစာ ထမင်းစား မယ်"

"မင်းက အဲလိုပြောချင်တာမဟုတ်လား"

"မမနိုးက ခိုင့်ကို လိုလိုလားလားရှိတယ်ဆိုတာ သိစေချင်လို့ ပါ"

"အင်းပါ မောင်လေးသဘောပဲပေါ့"

"မမနိုးက ကျွန်တော့်ဆန္ဒဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မကန့်ကွက်ဘူးဆိုတာ သိပြီးသားပါ။ ဒါကြောင့် မမနိုးကို ကျွန်တော်က အားကိုးပြီးချစ်နေရတာ "

စိုးလွင်က အပြောကောင်းပါ။ မြတ်နိုးပွင့်ထက် တစ်နှစ်သာငယ်သော်လည်း သူ့အပေါ်မှာ နွဲ့ဆိုး ဆိုးတတ်သည် ကိုလည်း မြတ်နိုးပွင့်က သိသိကြီးနှင့် ခွင့်လွှတ်အလိုလိုက်ခဲ့သည် ။

မြတ်နိုးပွင့်က ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘတွေကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ပြီး မိဘများ မရှိတော့သည့် အခါ တာဝန်တွေအားလုံးကို ယူထားရသဖြင့် အသက်အရွယ်ထက်ပိုပြီး တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်နေပါသည် ။

စိုးလွင်ကတော့ ယခုအချိန်ထိ ကလေးတစ်ယောက်လို အရာရာကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပါပဲ။ သူ့ရဲ့ ကျောင်းစာ၊ သူ့ရဲ့ အလုပ်ကလွဲပြီး အိမ်ကိစ္စ အိမ်တာဝန်တွေကို သူနှင့် မသက်ဆိုင်သလိုပါပဲ။

မြတ်နိုးပွင့် ဘယ်လိုရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေသည် ဆိုတာကိုလည်း

လေးလေးနက်နက်တွေးပုံ မပေါ်ပါ။ မောင်ကိုသိပ်ချစ်သော မြတ်နိုးပွင့်
က အစစအရာရာ ခွင့်လွှတ်သည်းခံခဲ့သည် ။

စိုးလွင်ထံမှ ထက် မင်းဇင်ထံမှ သူ့ကို နားလည်စာနာမှုတွေ မြတ်နိုး
ပွင့်ရရှိနေပါသည် ။
